

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΗΣ ΤΡΑΒΙΑΤΑΣ

Έκατό χρόνια μετά το θάνατό της ή «Κυρία με τās Καμελίās» δέχεται ακόμη εκδηλώσεις θαυμασμοῦ και άνθη από τούς θαυμαστάς και θαυμαστρίας της.

Στήν έορτή τών Άγιών Πάντων (τών καθολικῶν) τά κοιμητήρια τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας δέχθηκαν, όπως κάθε χρόνο, σπείρα πλήθη Παρισινῶν πού πήγαιναν νά καταθέσουν άνθη στοῦς τάφους τών αγαπητῶν τούς νεκρῶν. Ἀλλά και οἱ διάσημοι τάφοι δέχθηκαν ἔπίσης ἐπισκέψεις και κυρίως οἱ τάφοι τῆς Κυρίας με τās Καμελίās στό κοιμητήριο τῆς Μοντιάρτης. Νέοι και νέες γεμάτοι συγκίνησι, προσκυνηταί κάθε ἡλικίας πήγαν και κατέθεσαν τὴν ἀνοδύσμη τους ἐπὶ τοῦ τάφου ἐκείνης πού παραμένει πάντοτε τὸ σύμβολο μίας ρομαντικῆς ἐποχῆς. Ὅμως, ἀπ' ὅλους αὐτοῦς, πόσοι γνώριζαν τὴν ἀληθινὴ ἱστορία τῆς ἡρώιδος τους;

Γιατὶ ἡ ἱστορία τῆς Κυρίας με τās Καμελίās, ἡ ὁποία ἦταν γνωστὴ με τὸ ὄνομα Μαρι Ντυπλεσσί, ἐνῶ τὸ πραγματικὸ τῆς ὄνομα ἦταν Ἀλφονσὶν Πλεσσί και πού ἐνέπνευσε τὸν Ἀλέξανδρο Δουμά νά γράψῃ τὸ ἀθάνατο μυθιστόρημά του και τὸν μεγάλο Βέρντι ὅστερα νά στολιστῇ τὸ παγκόσμιο ρεπερτόριο με τὴν ἀθάνατη «Τραβιάτα» μόλις, τὰ τελευταία χρόνια ἔγινε γνωστὴ σὲ ὅλες τῆς τίς λεπτομέρειες.

Οἱ χρονογράφοι ἀπεισιόησαν π. χ. ἐπὶ πολλὰ χρόνια πολλές λεπτομέρειες γύρω ἀπὸ τὸ γάμο της και τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της εἴτε ἀπὸ ἀγνοία εἴτε γιὰ λόγους κοινωνικοῦς.

Γιατὶ ἡ Ἀλφονσὶν Πλεσσί, τὸ ὄνομα αὐτὸ κοριτσάκι, ἡ φτωχούλα ἐργάτρια πού ἔβγαζε νά γίνῃ μιά ἀπὸ τίς πρὸ ἐπιφανεῖς εἰταίρες τοῦ Παρισιοῦ, ἡ ἀγράμματη αὐτὴ κοπέλλα πού μέσα σ' ἐλάχιστα χρόνια ἔμαθε νά παίζῃ ῥαγίο πιάνο και νά γράφῃ ὑπέροχα γράμματα πού δεχόταν στό σολόνι της εὐγενεῖς καλλιτέχνες, συγγραφεῖς, παρ' ὅλο τὸ πολυκόμητο παρελθόν της, παντρεύτηκε. Καὶ ὁ γάμος αὐτὸς ἦταν ἕνας γάμος ἔρωτος, πού ἂν τὸ εἶχε θελήσει ἡ μοίρα θά μπορούσε νά εἶναι εὐτυχημένος. Μεταξὺ τῶν θερμότερων θαυμαστῶν τῆς Μαρι Ντυπλεσσί, ἦταν ἕνας νέος, πού ὅπως και ὁ Δουμάς εἶχε κατορθώσει νά ἐκτιμήσῃ τὴν πραγματικὴ τῆς ψυχῆς και νά τὴν ἀγαπήσῃ τόσο πού νά τῆς προσφέρῃ τὸ ὄνομά του. Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ὁ κῆμης Ἐδουάρδος Παρεγκῶ.

Ὅταν ἡ Μαρι Ντυπλεσσί πλησίωσε τὰ εικοσιδύο τῆς χρόνια ἐκείνος ἦταν τριάντα. Ἀποφασισμένοι νά παντρευτοῦν ἔστω και κρυφά, πήραν στίς 3 Φεβρουαρίου 1846 τὰ μπαγάτζια τους γιὰ τὸ Λονδίνο, ὅπου και ἔκαμαν πολιτικὸ γάμο. Τὸ Βιβλίον Γάμων τῆς περιφέρειας Κένσιγκτον τόμος 1ος τοῦ ἔτους 1846 ἀναφέρει τὸν γάμο τοῦ κῆμης Ἐδουάρδου Παρεγκῶ με τὴν Ἀλφονσὶν Πλεσσί.

Ἡ εὐτυχία τους ὅμως δὲν διήρκεσε παρὰ τρεῖς μῆνες. Ἡ οἰκογένεια τοῦ Παρεγκῶ ἐπενέβη και διέλυσε τὸν ἀπαράδεκτο αὐτὸν γάμο. Ἐκείνος ἀδυνάτου χαρακτήρος, ὑπέκυψε στίς θελήσεις τῆς οἰκογενείας του. Καὶ ἡ Μαρι; Ἡ Μαρι θυσιάστηκε. Σαναγόρισε στήν παλιὰ τῆς ζωὴ και στίς 21 Φεβρουαρίου 1847 σὲ ἡλικία 23 ἐτῶν πέθανε με τὸ ὄνομα τοῦ Ἐδουάρδου στὰ χεῖλη τῆς. Ἐκείνος, πού βρισκόταν τότε στό Λονδίνο, μόλις ἔμαθε τὸ θάνατό της, ζαναγόρισε στό Παρίσι, πήρασε τὰ ξεῖδα τῆς κηδείας, τὴν συνάδευσε ὡς τὴν τελευταία τῆς κατοικία και παρήγγειλε σ' ἕναν μαρμαρά τὸν τάφο της πού σῶζεται ἀνεπαφῶς ἕως σήμερα.